

GEZGİN TAYFA

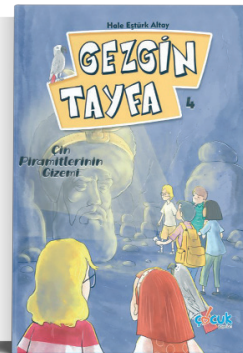
Tam bir ekip ruhuyla hareket eden beş çocuk ve bir papağan... Ülke sınırlarını aşan bir solukta okuyacağınız birbirinden sürükleyici on farklı macera...

Kahramanlarımızla beraber ipuçları toplamaya, problemlere çözüm üretmeye, tahminler yürütmeye ne dersiniz?

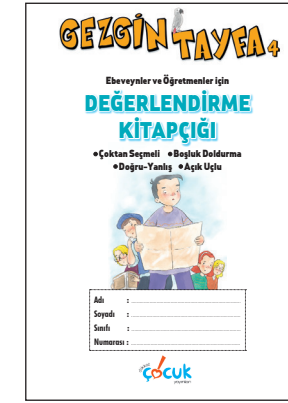
Bir taraftan dünyanın dört bir yanına seyahat ederken bir taraftan da birlikte hareket etmeyi, dostluğu ve kültürel mirasımıza sahip çıkmayı öğrenecek olan çocuklarımızla maceraya hazır mısınız?

13,5 x 19,5 cm ebat
Her biri 64 Sayfa
1. hamur kâğıt
Renkli, resimli

10
KİTAP

DEĞERLERİMİZ

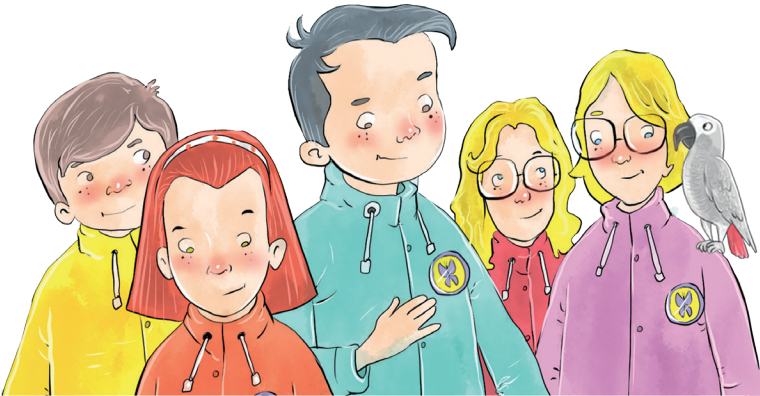
- Dayanışma
- Dostluk
- Sorumluluk
- İş birliği
- İyilikseverlik
- Paylaşma
- Tarih bilinci
- Kültürler arası iletişim
- Girişimcilik
- Karar verme

KAZANIMLARIMIZ

- ⇒ Özgüven kazanır.
- ⇒ Hayal gücü gelişir.
- ⇒ Tarih bilinci gelişir.
- ⇒ Sorumluluklarını fark eder.
- ⇒ İşbölümü yapmayı öğrenir.
- ⇒ Kelime hazinesi zenginleşir.
- ⇒ Sözlü-yazılı ifade gücü gelişir.
- ⇒ Birlikte hareket etmeyi öğrenir.
- ⇒ Doğayı ve hayvanları sever, korur.
- ⇒ Paylaşmayı ve yardımlaşmayı öğrenir.
- ⇒ Farklı yazı karakterleri ile yazılmış yazıları okur.
- ⇒ Deyim ve atasözlerinin metne katkısını fark eder.
- ⇒ Eş anlamlı, zıt anlamlı ve eş sesli kelimeleri fark eder.
- ⇒ Okuduğunu anlar, metinden hareketle soruları cevaplar.
- ⇒ Metindeki gerçek, mecaz ve terim anlamlı sözcükleri ayırt eder.
- ⇒ Bağlamdan yararlanarak bilmediği kelimelerin anlamlarını tahmin eder.

GEZGİN TAYFA 4 AFRIKA MACERASI

GEZGİN TAYFA 4

DİKKAT ÇOCUK YAYINLARI
ÇOCUK EDEBİYATI
GEZGİN TAYFA-AFRİKA MACERASI

GENEL YAYIN YÖNETMENİ
Hesna KORKMAZ

YAZAR
Hale EŞTÜRK ALTAY

EDİTÖR
Büşra AYDIN

REDAKSİYON
Fatma ACAR

RESİMLEYEN
Uğur KÖSE

GRAFİK TASARIM
Şeyda SITKI

KAPAK TASARIM
Dikkat Çocuk Görsel Tasarım Merkezi

YAYINCI SERTİFİKA NO: 42200

ISBN: 978-605-7656-49-0

Matbaa Sertifika No: 41264

Baskı: Olivin Ambalaj Baskı Tic. Ltd. Şti.Ltd. Şti.
İvedik OSB 1466. Cadde 11/4 Yenimahalle/ Ankara

Meclis Mah. Derviş Sok. No:38/1 34785 Sancaktepe / İSTANBUL
Tel:0 216 912 21 22 Fax:0216 313 86 50
www.dikkatcocukyayinlari.com iletisim@dikkatcocukyayinlari.com

Fikir ve Sanat Eserleri Yasası gereğince bu eserin yayın hakkı
Dikkat Çocuk Yayınları'na aittir.
İzinsiz, kısmen ya da tamamen çoğaltılıp yayımlanamaz.

- Yapabilirsin Hamdi!
- Ha gayret dostum, sana güveniyoruz.
- Hayır hayır, çocuklar galiba yapamayacağım.

Erik ağacının tepesinde gözlerini sımsıkı kapatan Hamdi tıpkı bir koala gibi ağacın gövdesine sarılmış öylece bekliyordu.

Aşağıda ise Eren, Duru, Ecrin ve Yağız, Hamdi'nin ağaçtan inmesini bekliyorlardı.

Duru bu, çok sıkılmış, Hamdi'ye kızmaya başlamıştı:

— Off! Hamdi artık oradan iner misin? Akşama kadar seni burada bekleyemeyiz!

Hamdi birden bire gözlerini kocaman açtı:

— **NEREYE?** Yoksa beni burada bu korkunç ağacın dalları arasında yapayalnız mı bırakacaksınız, dedi ve aynı hızla gözlerini tekrar kapattı.

— **Tabii ki de seni yalnız bırakmayacağız dostum ama sen de akşama kadar orada kalmayı düşünmüyorsun herhâlde,** dedi Yağız.

Eren merakla sordu:

— Madem yükseklik korkun var neden o ağaca çıkıyorsun ki?

Abisinin sorusuna Ecrin cevap verdi:

— Neden olacak! Tabii ki oburluğundan, dedi ve her zamanki sevimliliğiyle kıkırdadı.

Hamdi hâlâ ağaca yapışık bir şekilde mızızızlanıyordu:

— Ama ağacın en üstündeki erikler o kadar iri ve güzel görünüyorlardı ki onları yemeseydim kesin gece rüyama girip beni kovalarlardı.

Hamdi'nin bu söylediği arkadaşlarını kahkahaya boğmuştu.

Hep böyleydi Hamdi! Midesi için her şeyi göze alırdı ve oburluğu başına hep iş açardı. Bir keresinde okulun yemekhanesinde kilitli kalmıştı.

Öğle yemeği bitince herkes sınıfına giderken o yemekhanenin mutfağına gizlenmişti. Yemek tırtıkların zamanın nasıl geçtiğini anlayamamış, dev bir tencerenin içinde uyuya kalmıştı. Tencerelerin içini kontrol etmek kimsenin aklına gelmediği için de görevliler kapyı üzerine kilitleyip gitmişlerdi.

Öğretmenleri ve arkadaşları saatlerce Hamdi'yi aramışlar, en sonunda Eren'in aklına yemekhanede olabileceği gelmiş ve onu gerçekten orada tencerenin içinde bulmuşlardı.

Eren ise problem çözmeye kesinlikle bir numaraydı. Matematik problemlerinde gösterdiği başarıyı günlük hayatta da rahatlıkla gösterirdi. Ne zaman başlarına bir iş gelse Eren dâhiyane bir fikir bulur ve problemi çözüverirdi.

Yine Eren'in aklına bir fikir gelmişti. Yükseklik korkusu olan Hamdi'yi ağaçtan indirmenin yolunu bulmuştu:

— **Buldum, diye bağırdı heyecanla. Hamdi'nin oradan nasıl ineceğini biliyorum.**

Diğerleri meraklı gözlerle Eren'i izlerken Eren, cebinden bir avuç fıstık çıkartıp Eren'in omzunda tüneyen papağana uzattı.

— Al bakalım Tüylü. Hamdi ağaçtan inmediğine göre onun hakkını da sen yiyebilirsin. Hadi bakalım afiyet olsun, dedi.

Tüylü, fıstıkları görür görmez heyecanla kanatlarını çırpı ve Eren'in avucundaki fıstıkları birer birer yemeye başladı.

Tüylü, Ecrin'in yanından hiç ayırmadığı papağanıydı. Ecrin bir gün parkta oynarken omzuna konuvermiş, tüm aramalara rağmen sahibi bulunamadığı için Ecrin onu sahiplenmişti. O gün bugündür Ecrin'le Tüylü çok sıkı dost olmuşlardı.

Ecrin, Eren'in küçük kız kardeşıydı. Kendi yaşlarıyla vakit geçirmek yerine abisinin sınıf arkadaşlarıyla takılmaya bayılıyordu.

Fıstık lafını duyan Hamdi gözlerini açıp bir sıçrayışta yere indi:

— Hani hani nerde fıstıklar, dedi ve o sırada fıstıkları midesine indirmek üzere olan Tüylü'ye doğru ilerledi.

— Seni gidi canavar seni! Çabuk ver fıstıklarımı, diye ekledi.

Tüylü ise fıstıkları çoktan mideye indirmiş, hiç durmadan aynı kelimeyi tekrarlıyordu:

— **OBUR, OBUR, OBUR...**

Diğer çocuklar olanlara kahkahalarla gülüyor, Hamdi ile Tüylü'nün atışmasını keyifle izliyorlardı.

Yağız, Hamdi'ye takılmadan edemedi:

— Sen de kuşla kuş oluyorsun Hamdi, yazık yediği iki tanecik fıstık, dedi.

Hamdi duruma bozulmuş, Eren'e söyleniyordu:

— **Aşk olsun dostum beni düşürdüğün duruma bak.**

Eren gülmeyi bırakıp Hamdi'nin omzuna dokundu:

— Seni oradan başka türlü indiremezdim dostum, dedi.

Fıstıkları kaptırmamak için ağaçtan indiğini bile fark etmeyen Hamdi, geç de olsa arkadaşının yaptığı iyiliği anladı:

— Teşekkür ederim dostum ayrıca sana kızdığım için de özür dilerim, dedi ve Eren'e az önce ağaca sarıldığı gibi sımsıkı sarıldı.

Eren de arkadaşının özrünü geri çevirmedi:

— Önemli değil dostum, dedikten sonra sırt çantasından çıkardığı fıstıkları arkadaşlarına ikram etti. Tabii Hamdi'ye de...

Anlaşılan Tüylü az önce yediği fıstıklarla doymamıştı:

— Fıstık fıstık. Tüylü fıstık istiyor. Fıstık, diye bağırmaya başladı.

Çocuklar papağanın bu hâline gülerlerken bu kez Hamdi de onlara eşlik ediyordu.

— Kızıyorum mızıyorum ama yine de bu papağanı seviyorum, dedi Hamdi içtenlikle.

Hamdi'nin söyledikleri Tüylü'nün çok hoşuna gitti. Yavaşça kanatlanıp Hamdi'nin omzuna kondu. Tüylü'nün bu davranışı çocukları iyice keyiflendirmişti. Keyifle sohbete devam ederlerken birinin kendilerine seslendiğini fark ettiler:

— **HEY ÇOCUKLAR!**

Bu sesin sahibi Eren ve Ecrin'in dayısı Selim Bey'den başkası değildi. Aslen mühendis olan Selim Bey, mesleğinin yanı sıra bir yardım kuruluşunun başkanlığını yapıyordu. Türkiye'de ve dünyanın dört bir yanında yardım bekleyen insanlara ulaşıyor, bizzat gidip çalışmalarına destek oluyordu.

Ecrin büyük bir sevinçle bağırdı:

— **Selim dayı!**

Ecrin dayısının üzerine öyle bir atladı ki, küçücük kız, nerdeyse koca adamı yere yıkacaktı.

Ecrin'den sonra Eren de dayısına sımsıkı sarıldı:

— Hoş geldin dayıcığım, dedi.

Diğer çocuklar da Selim Bey'e tek tek selam verdiler. Hepsi onu gördüğüne çok mutlu olmuştu.

Selim Bey, aslında yalnızca Eren ve Ecrin'in dayısıydı ama diğerleri de ona dayı diyorlardı.

— Sizi gördüğüme çok sevindim çocuklar, dedi büyük bir sevinçle.

Duru tüm sevecenliğiyle cevap verdi:

— Biz de seni gördüğümüz için ne kadar mutlu olduk bilemezsin Selim dayı.

Yağız merakla sordu:

— **Bunca zamandır nerelerdedin Selim dayı, seni gerçekten çok özledik. Tabii maceralarını da,** dedi ve muzırca güldü.

Selim Bey yanağındaki gamzeleri göstererek gülümsedi:

— Biliyorsunuz çocuklar işler çok yoğun, bizden yardım bekleyen milyonlarca insan var. İki aydır Afrika'daydım. Açılacak yeni bir su kuyusunun sondaj çalışmalarını yürütüyorduk. Nihayet çalışmaların sonuna geldik. Çok yakında yeni bir su kuyusu tamamlanmış olacak.

Büyük bir gururla Selim Bey'i dinleyen çocuklar bir an sessizliğe dalıp düşünmeye başladılar.

Neden sonra sessizliği bozan Duru oldu:

— Afrika'da kirli suyun sebep olduğu hastalıklardan günde yaklaşık bin çocuğun hayatını kaybettiğini duymuştum. İnanabiliyor musunuz? Günde bin çocuk!

Yağız üzüntüyle ekledi:

— Bir de kuraklık sebebiyle suya ulaşamayanlar var tabii. Maalesef onları da bu sayıya ekleyince yılda iki milyondan fazla insan yaşamını yitiriyor.

Ecrin'in gözleri doldu:

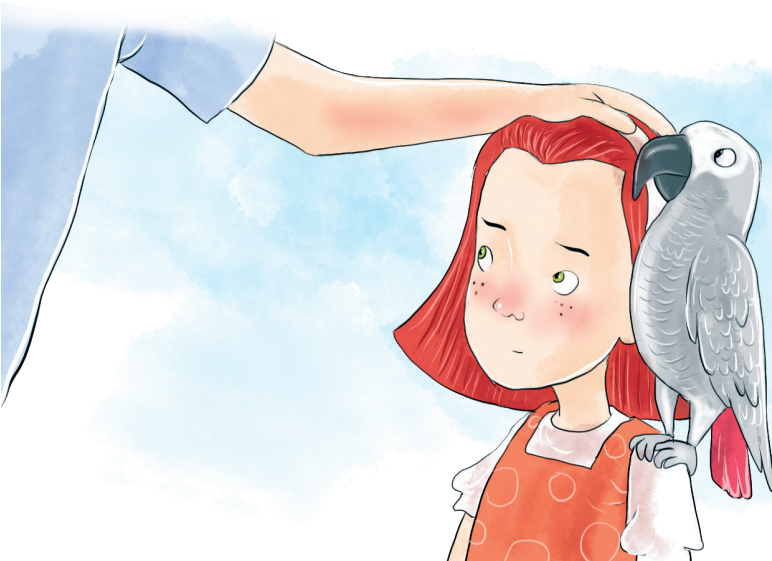
— Peki bir şey yapamaz mıyız, diye sordu üzüntüyle.

Eren kardeşinin başını okşadı:

— Aslında yapacak çok şey var. Doğayı kirletmeye-
rek suyu israf etmeyerek işe başlayabiliriz, dedi.

Selim Bey çocukların bu kadar duyarlı olmasına çok
sevinmişti. O da Eren gibi Ecrin'in başını okşadı:

— Abin haklı Ecrinciğim, dedi. Bizim doğaya ver-
diğimiz en ufak bir zarar dünyadaki dengeleri değiştir-
iyor ve yer altı sularının kirlenmesine neden oluyor.

Hamdi, Selim Bey'e döndü:

— Bunlara zaten dikkat ediyoruz Selim dayı, bizim biraz daha ciddi işler yapmamız lazım, dedi.

Hamdi'ye hak veren çocuklar hep bir ağzından bağırdılar:

— **Evet bir şeyler yapmalıyız.**

Çocukların bu azimli hâlleri Selim Bey'i gururlandırdı. Ve büyük bir heyecanla konuşmaya başladı:

— Beni inanılmaz gururlandırdınız çocuklar. Ben de buraya size bir teklifte bulunmak için geldim. Beni yanıltmadığınız için hepinize teşekkür ederim. Sizden isteğim benimle Afrika'ya gelip yaşananları gözlemleniz. Hem su kuyusu açılışına katılmış olur, suya hasret insanların suyu ilk gördüklerindeki tepkiye şahit olmuş olursunuz.

Çocuklar bu teklife çok sevinmişlerdi.

Duru heyecanla sordu:

— **Peki biz Afrika'nın neresine gideceğiz? Sonuçta Afrika Dünya'nın en büyük kıtalarından biri.**

Selim Bey Duru'ya cevap verecekti ki Yağız atıldı:

— Evet Selim dayı! Sonuçta Kenya'da bir Afrika ülkesi Somali' de!

Duru ekledi:

— Ona kalırsa Mısır da Afrika'da, Tunus da!

Eren bir an ciddileşti:

— Çocuklar bilgi yarışınının sırası değil. Bırakın da dayım konuşsun!

Eren, Duru ile Yağız'ı durdurmasaydı akşama kadar bilgilerini yarıştıracaklardı.

Çift yumurta ikizi olan Duru ve Yağız, bilgilerini göstermek için her fırsatı değerlendirirlerdi. Araştırmayı çok seven bu ikiz kardeşler, öğrendiklerini paylaşmaya bayılırlardı.

Eren'in uyarısı ile susan ikizlere teşekkür eden Selim Bey aceleyle konuşmaya başladı:

— Çad'a gideceğiz çocuklar. Uzun bir yolculuk olacak. Hazırlıklara hemen başlayıp birkaç güne yola çıkarız.

Çocuklar heyecanla evlerine dönüp valiz hazırlamak için hareketlendiler. Tam dağılmak üzerelerdi ki Selim Bey uyardı:

— Neredeyse unuttuyordum çocuklar. Salgın hastalıklardan korunmak için gitmeden önce aşı yaptırmamız gerekiyor.

Hamdi bir an kıpkırmızı oldu:

— **AŞI MI**, diye sordu telaşla.

Duru Hamdi'ye takılmadan edemedi:

— Ne oldu Hamdi? Yoksa yükseklik korkusundan sonra şimdi de aşı korkusu mu başladı? İstersen sen burada kal boşa aşı ile uğraşma, dedi ve ardından tatlı tatlı gülümsedi.

Hamdi korkuları olan bir çocuk olmasına rağmen damarına basıldığında oldukça cesur olabiliyordu. Gururla başını kaldırdı:

— **Ne korkusuymuş?** Dünyanın en büyük aşısını yaptırmak zorunda olsam bile Çad'a gideceğim, dedi.

Ertesi sabah aile hekiminde buluşmak üzere sözleşen çocuklar evlerine dağıldılar. Selim Bey çok önceden çocukların aileleriyle konuşup Afrika gezisi için izin almıştı. Onlara ise sadece valiz hazırlayıp uçağa binmek kalıyordu.

O akşam çocuklar büyük bir heyecanla valizlerini hazırladılar. Sabah olduğunda büyük bir heyecanla gözlerini açtılar. Sözleştikleri gibi aile hekiminde buluşup gerekli aşıları yaptırdılar.

Hamdi aşı olayından her ne kadar etkilenmiş olsa da Duru'nun getirdiği çikolatalı kekleri görünce tüm sıkıntısı geçti. Çocuklar aile hekimliğinin bahçesindeki çardağa oturmuşlardı, Duru'nun çikolatalı keklerini keyifle yiyorlar ve Afrika gezisi hakkında konuşuyorlardı. Elindeki kekin son lokmasını da ağzına atıp yutan Eren arkadaşlarını eve davet etti:

— Valizlerinizi alıp bize gelin, akşam havalimanına hep beraber bizden gideriz, dedi.

— Bana uyar. Hem Afrika'ya gitmeden anneanneninin böreğinden de yemiş oluruz, dedi Hamdi ve ağzına bir kek parçası daha götürdü.

Yağız Hamdi'ye bir çimdik attı:

— **Hamdi aslında anneanneninin duasını da almış oluruz demek istedi,** dedi.

Keklerin bittiğini gören Duru, kek getirdiği kabı aceleyle çantasına attı:

— Hadi çocuklar daha fazla oyalanmayın. Daha valizleri kontrol edeceğiz, dedi ve ışık hızıyla yerinden kalktı.

Valizlerini alıp Erenlere gelen çocuklar, Selim Bey ile birlikte havalimanının yolunu tuttular. Akşamüzeri bindikleri uçakla önce İstanbul'a gittiler. İstanbul'dan aktarmayla da Çad'ın başkenti Encemine'ye vardılar. Uçaktan iner inmez kendilerini havada uçuşan kum tanecekleri karşıladı.

Selim Bey, yüzüne yapışan kum tanelerini sildi:

— Buradan sonra kara yoluyla devam edeceğiz, dedi ve daha önceden ayarlamış olduğu otomobile binmeleri için çocuklara yol gösterdi.

On altı saat süren uçak yolculuğunda çocuklar öyle yorulmuşlardı ki arabaya biner binmez uyuya kaldılar. Kısa bir uykunun ardından gözlerini açtıklarında Encemine'deki asfaltlı yollar bitmiş, yerine toprak yollara geçmişlerdi. Yaklaşık bir saat sonra Amhudra köyüne varmış oldular.

Köye girer girmez Hamdi şaşkınlıkla sordu:

— Selim dayı, buranın bir köy olduğuna emin misin? Bir tane bile ev yok!

Selim Bey'in cevap vermesine fırsat bırakmadan Duru az ilerideki kamıştan yapılmış evleri gösterdi:

— **Baksana evler tam karşımızda**, dedi.

— Hepsi kamıştan yapılmış, diye ekledi Yağız.

Duru ile Yağız her zamanki gibi yarışa girecekti ki Selim Bey'in heyecanlı çıkışı ile susmak zorunda kaldılar:

— **EVET ÇOCUKLAR! İNİYORUZ.**

Arabadan birer birer inen çocuklar, etraftaki kamış evlere baka baka yürürlerken Duru'nun attığı çığlıkla irkildiler.

Çekirgenin biri sıçrayıp Duru'nun saçına konmuştu.

Duru ise korkudan çılgına dönmüştü:

— Orada öyle durana kadar şu korkunç yaratığı üzerimden alın lütfen, diyebildi güçlkle.

Selim Bey bu duruma alışık olduğu için çekirgeyi Duru'nun saçından kolaylıkla aldı.

— Sanırım size çekirgelerden bahsetmeyi unuttum çocuklar. Çad'da sıklıkla çekirge istilasası ile karşılaşmak mümkün. Bu sevimli böceklere alışsanız iyi olur, dedi.

Duru:

— **Sevimli mi**, diye sordu kinayeli bir şekilde.

Eren aceleyle sırt çantasını açtı:

— Nasıl unuttum bunu, dedi. Ve çantasından çıkardığı şişeyi baştan aşağı üzerine sıkmaya başladı.

Çocuklar şaşkınlıkla ona bakıyorlardı:

— Parfüm sıkmanın sırası mı dostum, diye çıkıştı Yağız.

Hamdi de aynı fikirdeydi:

— Evet dostum şu an daha ciddi bir sorunla karşı karşıyayız, dedi.

Eren arkadaşlarına bakıp güldü:

— Bu parfüm değil çocuklar. Çekirgesavar, dedi.

Selim bey ve çocuklar şaşkınlıkla Eren'i dinliyorlardı:

— Çekirgesavar mı, diye sordular hep bir ağızdan.

Eren elindeki şişeyi üzerine sıkması için Duru'ya uzattı:

— Evet çekirgesavar, dedi heyecanla. Geçen yaz köye dedemin yanına gittiğimizde buna benzer çekirgelerle karşılaşmıştık. Ecrin çok rahatsız olduğu için ben de doğal bir formül ürettim. Bir nevi ilaç. Ama bu ilaç çekirgeleri öldürmüyor sadece temas ettiği yere çekirgelerin yaklaşmasını engelliyor. Yani bunu kullandığımızda çekirgeler bize yaklaşamayacak. Ne olur ne olmaz diye yanıma almıştım. İyi ki almışım, çok işimize yarayacak!

Çocuklar Eren'in bu icadına bayılmışlardı. Hepsi sırasıyla çekirgesavar şişesini alıp tüm vücutlarına sıkıyorlardı.

— **Ne kadar da güzel kokuyor bu,** dedi Hamdi iřtahla.

Ecrin keyifle atıldı:

— **Çünkü içinde limon var.**

Limon kelimesini duyan Tüylü'nün de ağızı sulanmış olacak ki kanat çırpmaya başladı.

— Tabii ya, dedi Ecrin. Sen de çekirgesavardan istiyordun değil mi?

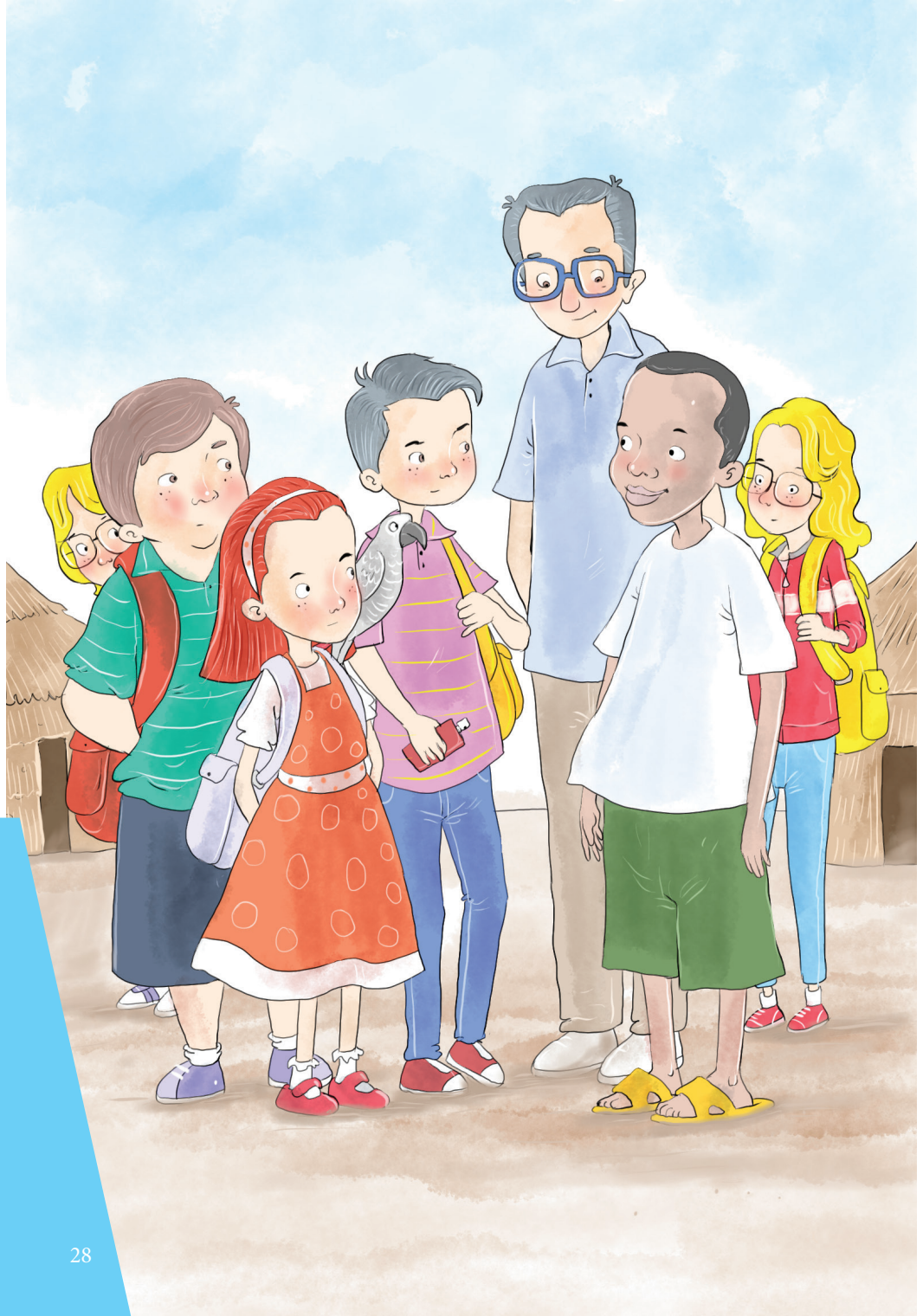
Ecrin Tüylü'ye çekirgesavardan sıkarken yanlarına köylü bir çocuk geldi:

— Hoş geldiniz, dedi çat pat Türkçesiyle ve Selim Bey'le kucaklaştı.

Selim Bey:

— Hoş bulduk Muhammet, dedikten sonra onu çocuklarla tanıştırdı. Ve kuyu çalışmalarına yakından bakmak için çocukları Muhammet'e emanet ederek oradan ayrıldı.

Muhammet Çadlı bir Müslüman olmasına rağmen derdini anlatabiilecek kadar Türkçe konuşabiliyordu.

Çocuklar bu duruma şaşırılmışlar, bir o kadar da gururlanmışlardı. Muhammet çocukların yüzlerindeki ifadeden şaşırıldıklarına anlamıştı. Bu yüzden onlara açıklama yapmak istedi:

— Ben öğrendim Türkçeyi Selim abiden. Yakında Türkiye'ye gelmek, eğitim için.

— **İşte bu harika**, dedi Eren.

— Türkçeyi bu kadar kısa sürede öğrenmiş olman bizi çok mutlu etti, dedi Yağız.

Tam Duru lafa girecekti ki, Hamdi'nin karnından gelen gurultuları duyunca vazgeçti. Hamdi utanarak elini karnına götürdü:

— **İmm şey, uçakta yaptığımız kahvaltıdan sonra bir şey yemedim de**, dedi mahcup bir şekilde.

Aslında çocukların hepsi acıkmıştı ama Hamdi bu kadar uzun süre aç kalmaya alışkın değildi. Muhammet de düşünceli bir ev sahibi olarak çocuklar için çoktan yemek ayarlamıştı:

— **Siz beklemek ben hemen gelmek,** diyerek yanlarından uzaklaştı.

Kısa bir süre sonra da elinde hasır bir sepetle geldi. Sepetin üzerinde bir örtü vardı. Örtüyü toprağa serdi.

Üzerine de sepetten çıkardığı yiyecekleri tek tek dizdi. Ve çocukları yemek yemeleri için baş başa bırakarak oradan ayrıldı.

Tabakların bir iki tanesinde pişmiş hamur parçaları, diğer tabaklarda ise sosa benzer yiyecekler vardı.

Sofrada çatal kaşık olmadığını gören Ecrin:

— Muhammet kaşık getirmeyi unutmuş, dedi.

Duru sevecenlikle gülümsedi. Ecrin'in bu saf hâlini çok seviyordu:

— Bak canım bu, Çad'ın millî yemeğidir. Yerliler buna “eş” diyor ve çatal kaşık kullanmadan tüketiyorlar, dedi.

Yağız devam etti:

— Un ile su karıştırılarak yapılan hamur tencerede pişiriliyor. Bamyaya, et, salça, soğan, yağ, sarımsak ve kırmızı biberden hazırlanan sosa batırılarak tüketiliyor, dedi. Hamurlardan birini aldı, diğer tabaktaki sosa batırarak yemeye başladı.

— Anlaşılan ikizler Çad'a gelmeden önce sıkı bir araştırma yapmış, dedi. Eren gülerek yemekten bir parça aldı.

Hamdi ise yemeye herkesten önce başlamış, hamurları birer ikişer mideye indiriyordu. Tüylü de Ecrin'in omzundan inmiş yerde çekirdek çitliyordu. Yolculuk onu da yormuş olacak ki her zamanki gevezeliğini bir kenara bırakmış, suspus yemeğini yiyordu. Öğle yemeğinin sonuna doğru Muhammet yanlarına geldi. Çocuklar ondan Çad ve yeni açılan kuyu hakkında bilgi aldılar. Muhammet bazen Fransızca konuşuyordu. İkizler Fransa'da yaşayan amcalarından öğrendikleri Fransızca sayesinde Muhammet'in söylediklerini rahatlıkla tercüme edebiliyorlardı.

— Su ihtiyacını karşılamak için her gün beş kilometre yürüyoruz. Bunca çabaya rağmen ulaştığımız su yeterince temiz olmuyor. Kullandığımız bu kirli su yüzünden çok sayıda salgın hastalığa maruz kalıyoruz.

Hamdi duyduklarına inanamadı:

— **NEEEE! BEŞ KİLOMETRE Mİ?**

Duru üzüntüyle ekledi:

— Dünya'nın birçok yerinde temiz su insanların evlerine girip musluklarından akıyor, burada ise bir damla kirli suya ulaşmak için saatlerce yürümek gerekiyor.

Muhammet'in anlattıkları çocukları derinden etkilemişti. Açılan su kuyularının önemi hakkında konuşurlarken Eren'in sohbele katılmayışı Hamdi'nin dikkatinden kaçmamıştı. Diğerleri muhabbele devam ederlerken arkadaşına doğru eğildi ve sessizce sordu:

— **Neyin var dostum? Önemli bir şeyler düşündüğün her hâlimden belli oluyor.**

Eren gözünü hiç kırpmadan konuşmaya başladı:

— Şu takım elbiseli adamları görüyor musun? Sence de onlar da bir tuhaflık yok mu?

Hamdi adamların olduğu yöne başını çevirdi:

— Afrika sıcağında takım elbise giymeleri oldukça tuhaf.

— Evet o da tuhaf ama sanki başka bir şey var. Gizli bir şeyler araştırıyor gibiler baksana. Adamlardan biri köylüleri uzaktan inceleyip bir şeyler söylüyor, diğeri de elindeki deftere not alıyor. Kesin çok önemli bir şeyler konuşuyorlar.

Hamdi, Eren'e hak vermişti:

— **Şimdi öğreniriz dostum sen hiç dert etme,** dedi.

O sırada Duru, Hamdi ve Eren'in kendi aralarında konuştuklarını fark etti:

— Ne konuşuyorsunuz siz fısır fısır, diye arkadaşlarına çığıştı.

Eren takım elbiseli adamları gösterdi:

— **Şu adamların kim olduğunu merak ediyorduk da,** dedi.

Hamdi ise adamların dudak hareketlerini takip etmeye başlamıştı bile. O dudak okuma işinde gerçekten eline su dökülemez bir başarıya sahipti.

— Onlar bu sabah gelmek, var burada tarama yapmak, onlar doktor olmak, dedi Muhammet ve ekledi. Siz yorulmak, var siz dinlenmek.

Ve çocukları kamış evlerden birine götürüp dinlenmeleri için yanlarından ayrıldı. Eren tahta yataklardan birine oturup Hamdi'yi çekiştirmeye başladı:

— Hadi dostum anlat, ne konuşuyorlardı.

Yağız merakla sordu:

— **Yine ne karıştırıyorsunuz siz?**

Ecrin ve Duru da yanlarına gelmiş olup biteni anlamaya çalışıyorlardı. Tüylü bile neler olduğunu merak ediyor, konuşulanları dinlemek için Ecrin'in omzunda sabırsızca bekliyordu. Hamdi, Eren'le aralarında geçen konuşmayı anlattıktan sonra doktorların dudaklarından okuduklarını özet geçti:

— Köyde yaşayan insanların cinsiyet, yaş, boy ve kilo gibi bilgilerini öğrenip not aldılar. Neyse ki adamlar İngilizce konuşuyorlardı da söylediklerini anlayabildim.

Duru oturduğu yerden kalktı:

— **Ne var bunda doktor onlar yapacak tabii. Boşa şüpheleniyorsunuz,** dedi. Ve yan odaya geçerek tahta sedirin üzerine uzandı.

Diğerleri de ona hak vermişti ama Eren'in aklındaki şüphe bulutları hâlâ silinmemişti.

Ecrin ve Tüylü de Duru'nun peşi sıra kalktılar ve dinlenmek için Duru'nun yanına geçtiler.

Erkekler de buldukları odadaki tahta yataklara uzanıp biraz dinlendikten sonra Selim dayılarının yanına kuyuya doğru gitmek için evden çıktılar. Kendilerini kapıda bekleyen Muhammet, onları kuyuya götürecekti.

Muhammet önde, diğer çocuklar arkada yürümeye başladılar. Kuyunun bulunduğu bölgeye henüz yaklaşmışlardı ki karşılarına sabah gördükleri takım elbiseli doktorlar çıktı. Doktorlardan biri Ecrin'in omzundaki Tüylü'ye uzun uzun baktı:

— Bu papağan sizin mi, diye sordu.

Ecrin'in İngilizcesi çok iyi olmadığı için doktorun sorusuna Eren cevap verdi:

— Evet, kardeşimin, dedi. Ama doktorun bu ilgisinden hiç hoşlanmamıştı. Şüpheleri giderek artıyordu.

Tüylü de doktorlardan elektrik alamamış olacak ki sinirle kanatlarını çırpıttı.

Ecrin Tüylü'yü ellerinin arasına alıp onu sakinleştirmeye çalışırken Eren de doktorlara döndü:

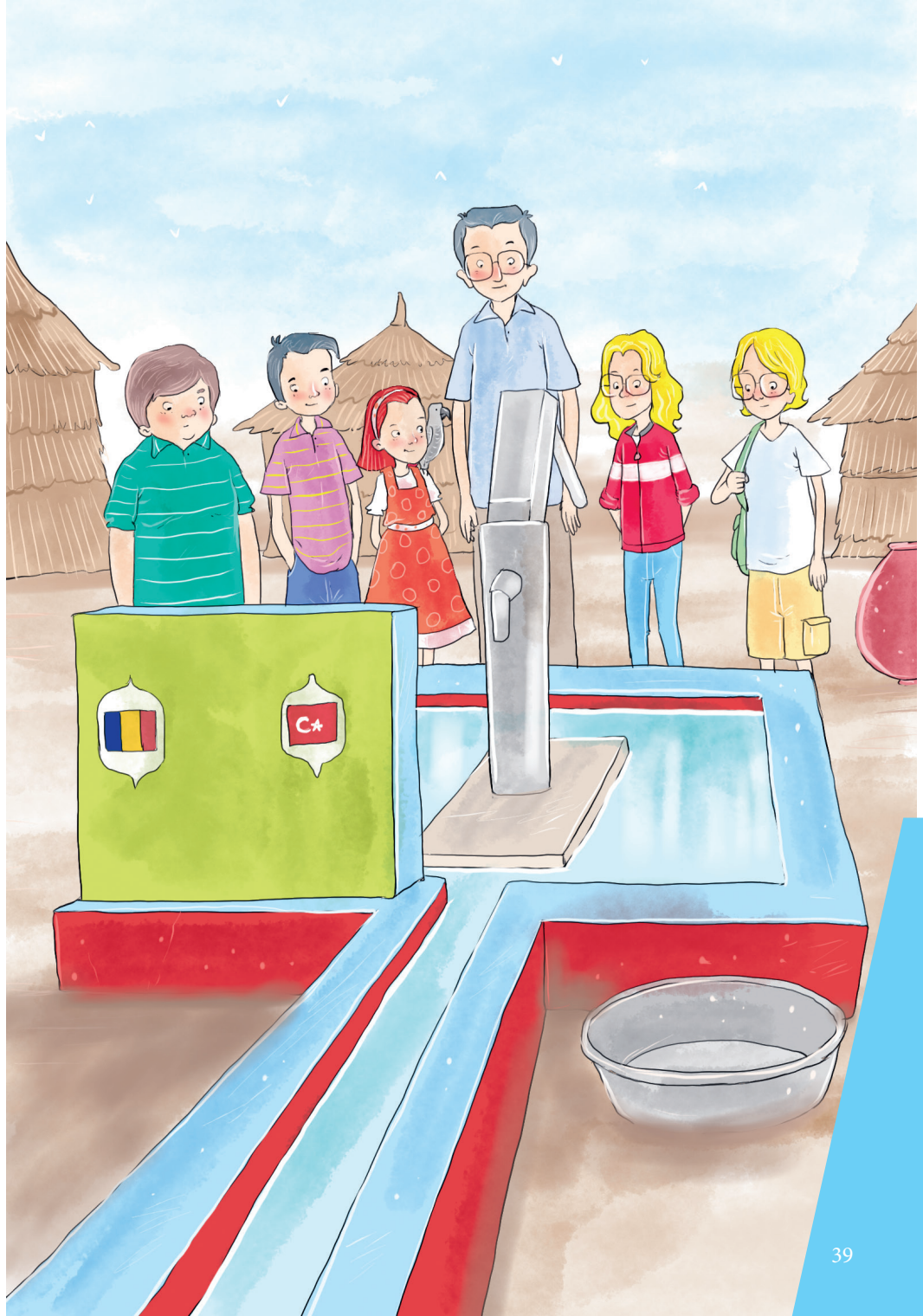
— **Şimdi gitmemiz gerekiyor,** dedi ve arkadaşlarıyla birlikte yola devam etti.

Kuyu başına geldiklerinde çalışmaların hızla tamamlanmış olduğunu gördüler. Selim Bey çocukları dinlenmiş bir şekilde karşısında görünce oldukça sevindi:

— Çok iyi görünüyorsunuz çocuklar, dedi ve çalışmalarını hızlı bir şekilde anlattı.

Beton borular ve tesisat döşenmiş, son olarak da uygun tulumba takılarak kuyu kullanıma hazır hâle getirilmişti. Betonun kuruması için bir gece bekletildikten sonra ertesi sabah açılış gerçekleştirilecekti.

Açılıшта dernek başkanı olarak Selim Bey kısa bir konuşma yapacak ardından dualar eşliğinde tulumba kullanılarak kuyudan ilk kez su çekilecekti.

Çocuklar bu anlatılanları zevkle dinliyor, yarınki açılıŖta köy halkının suya kavuŖtuđunu görmeyi sabırsızlıkla bekliyorlardı.

Ecrin dayısına kedi gibi sarılıp tatlı tatlı konuşmaya başladı:

— **Dayıcığım keŖke sen de biraz dinlesen çok yorgun görünüyorsun.**

Selim Bey Ecrin'in baŖını okŖadı:

— Galiba haklısın, biraz dinlensem çok iyi olacak. Siz biraz köyü dolaŖın isterseniz, dedi ve yanlarından ayrıldı.

Çocuklar da Muhammet'in rehberliđinde bu küçük köyü gezmeye koyuldular.

Muhammet çocukları köydeki arkadaşlarıyla tanıştırdı. Hep beraber toprak yere oturup sohbet etmeye başladılar.

Aralarından bazıları Türkçe biliyor, çoğu Çad'ın resmî dili olan Fransızca ve Arapça konuşuyordu. Ama hepsi çat pat İngilizce konuşabiliyordu.

Zengin bir dil kaynaşması yaşamışlar böylelikle anlaşmaları oldukça kolay olmuştu.

Herkes kendi ülkesinden ve yaşamından bahsediyordu. Duru ve Yağız, internetten ulaşamadıkları Çad'la ilgili bilgileri alıyor, Ecrin kendi kültürlerinden bahsediyor, Hamdi tabii ki yemekler hakkında konuşuyordu. Eren ise her zaman olduğu gibi icatlarını anlatıyordu.

Tabii kendi ürettiği çekirgesavarı da köylü çocuklara anlatmayı ihmal etmemişti. Hatta onlara yedek bir şişe çekirgesavarı hediye edip, Türkiye'ye döndüğünde buraya bolca göndereceğine dair söz verdi.

Eren laf arasında köylü çocuklara doktorları da sordu ama Hamdi'nin ulaştığı bilgilerden farklı bir şey öğrenemedi. Eren'in aklında hâlâ aynı şüpheler vardı. Her nedense o adamların doktor olduğuna da inanmıyordu.

Derin düşüncelere dalmışken birden bir şey hatırlamışçasına oturduğu yerden kalktı:

— **Ecrin Tüylü nerede,** diye sordu telaşla.

Ecrin omzuna bakıp da Tüylü'nün orada olmadığını görünce ne yapacağını bilemedi. Telaşla etrafına bakındı. Ve birden ağlamaya başladı:

— Nasıl olur da onu kaybederim, diye söylenirken gözlerinden yaşlar damlıyordu.

Eren kardeşine sarılıp onu teselli etmeye çalıştı:

— **Üzülme fıstığım onu bulacağız,** dedi.

Duru da Ecrin'in gözündeki yaşları sildi:

— Tüylü akıllı hayvandır, ne yapıp edip senin yanına gelecektir, dedi.

Yağız, Hamdi ve Muhammet de onların öğrenince hemen papağanı aramaya başladılar.

Eren Muhammet'in yanına geldi:

— Şu doktorlar, dedi. Onların kaldığı yeri gösterir misin?

Muhammet bu işin doktorlarla ne ilgisi olduğunu anlayamamıştı ama yine de Eren'e istediği cevabı verdi:

— Köyün girişinde var minibüs, onlar orada kalmak.

Eren Ecrin'in kulağına yaklaştı:

— Ecrinciğim sen Duru ile eve geç, biz hemen geliyoruz, merak etme onu bulacağız, diye fısıldadı.

Sonra da Hamdi ve Yağız'ı kenara çekti:

— **Doktorlardan şüpheleniyorum çocuklar,** dedi ve onları da yanına alarak köyün girişine doğru yürümeye başladı.

Siyah bir minibüs köyün girişinde bekliyordu.

— Bu doktorların minibüsü olmalı, dedi Eren. Bir an önce yanına gitmek istiyordu.

— Bir plan yapmalıyız, dedi Yağız. Bu şekilde Tüylü'nün ellerinde olup olmadığını öğrenemeyiz.

— **Şışttt sessiz olun minibüsün kapısı açıldı,** dedi Hamdi ve Yağız ile Eren'i kamış evlerden birinin arkasına doğru çekti.

Üç çocuk meraklı gözlerle minibüsü izlemeye başladılar. Açılan kapıdan iki doktor çıktı ve bir şeyler konuşarak köyün içine doğru yürümeye başladılar. Ne konuştukları duyulmuyordu ama Hamdi dudak okuyarak bunu öğrenebilirdi.

Eren iyice sabırsızlanmıştı. Tüylü onun için de çok değerliydi:

— Ne konuştuklarını anlayabildin mi Hamdi, diye sordu sabırsızca.

Hamdi başını umutsuzca salladı:

— Hayır dostum ne yazık ki çok uzakta oldukları için dudak hareketlerini seçemiyorum, dedi.

Yağız onları sakinleştirdi:

— Durun çocuklar, birazdan gözden kaybolacaklar. O zamana kadar bekleyin. Sonra minibüse gidip bakarız. Tüylü orada mı öğreniriz.

— Bu çok tehlikeli olabilir, dedi Eren ve sırt çantasını açıp içinden bir gözlük çıkardı. Röntgen cihazı mantığında tasarladığı bu gözlük, kapalı cisimlere tutulduğunda cismin içindekileri gösteriyordu. Eren cingöz adını verdiği bu gözlükle minibüsün içini rahatlıkla görebilecekti.

Doktorlar gözden tamamen kaybolana kadar bekledi, daha sonra cingözü gözüne yerleştirip minibüse baktı. İçeriği iyice inceledikten sonra, Tüylü'nün tavana asılmış bir kafesin içinde olduğunu gördü.

— **İşte orada, dedi heyecanla Tüylü minibüsün tavanında asılı!**

Yağız sevinçle Eren'e sarıldı:

— Sen v

e icatların harikasıdır dostum, dedi. Hamdi cebinden çıkardığı çerezleri atıştırıyordu:

— **Hadi gidip Tüylü'yü kurtaralım, bu çerezleri onun için ayırdım,** dedi.

Yağız onlara gözcülük yaparken Eren ve Hamdi hızla minibüse koştular. Bir yandan kapıların kilitlelerini kontrol ederek minibüsün içine nasıl gireceklerini düşünüyorlar bir yandan da korkmaması için sessizce Tüylü'ye sesleniyorlardı. Kapıların hepsinin kilitli olduğunu anlayınca hızlıca düşünmeye başladılar. Eren birden minibüsün üstüne sıçradı:

— Tam da tahmin ettiğim gibi arabanın panoramik cam tavanı var ve cam aralık bırakılmış.

Hamdi de heyecanla minibüsün üzerine çıkmak istedi ama fazla kilolarından dolayı Eren gibi ilk sıçrayışta çıkamadı.

İki çocuk camın aralık kısmından tutup camı kuvvetlice kendilerine doğru çekmeye başladılar. Birkaç deneme sonunda Tüylü'nün geçebileceği bir aralık açmayı başardılar.

Eren aralıktan elini uzatıp kafesi açtı. Kafesten çıkan Tüylü sevinçle Eren'in bileğine kondu. Eren Tüylü'yü dikkatli bir şekilde minibüsten çıkardı.

Tüylü sevinçle kanatlarını çırdırttı:

— **EREN EREN EREN!**

Eren diğer elinin işaret parmağını dudaklarının üzerine götürdü:

— **Şışşşst şimdi sessiz olmalıyız. Daha sonra bol bol hasret gideririz,** dedi.

Ve hızlıca minibüsün üzerinden inerek Yağız'ın yanına gittiler. Yağız ise çocukları bulunduğu yerden izlemiş, arkadaşlarının bu başarısıyla gurur duymuştu:

— Harika bir iş çıkardınız. Hadi şimdi kızların yanına gidelim.

Kendileri için ayrılmış kamış evin girişinde Eren, Yağız ve Hamdi'yi bekleyen kızlar, çocukların Tüylü'yle birlikte geldiklerini gördüklerinde sevinçle birbirlerine sarıldılar.

Tüylü, Ecrin'i görünce Eren'in bileğinden uçup Ecrin'in üzerine kondu:

— **Ecrin, Ecrin! Cici kız, cici kız!**

İki dost hasret giderirlerken Eren de olanları anlatmaya başladı.

Tüylü'yü doktorların çaldığını öğrenen Duru, Eren'e bir özür borçlu olduğunu düşündü:

— Sen başından beri şüphelenmekte haklıydın Eren. Sana inanmadığımız için kusura bakma, dedi.

Eren gülümseyerek cevap verdi:

— Önemli değil dostum, nereden bilebilirdik böyle olacağını.

— Benim anlamadığım bu adamlar Tüylü'den ne istemiş olabilirler ki, diye merakla sordu Yağız.

Hamdi arkadaşını onayladı:

— **Evet koskoca doktorlar bir papağanın peşine neden düşsünler ki! Tüylü onlar için çok önemli olmalı...**

— Tüylü kıymetli bir papağan türü olduğu için olabilir mi? Belki de onu satıp çok büyük paralar kazanacaklardı.

Çocuklar ne olduğunu anlamaya çalışıyorlar, aralarında beyin fırtınası yapıyorlardı. Tüylü ise birdenbire ötmeye başladı, korkuyla kelimeleri peş peşe sıralıyordu:

— **Gece, kuyu, su, damla, insanlar, köle, gece, kuyu, su, damla, insanlar, köle...**

Papağan hiç durmadan aynı kelimeleri tekrarlıyor, sanki çocuklara bir şeyler anlatmak istiyordu.

Ecrin Tüylü'nün kanatlarını okşadı:

— **Sakin ol dostum, her şey geçti,** diyerek onu sakinleştirdi.

Yağız Tüylü'ye baktı:

— Tüylü Jako papağan değil mi, yani diğer adıyla Afrika gri papağanı. Jako papağanlarının en büyük özellikleri dünyanın en zeki kuşları olmaları.

— Ve sizin de bildiğiniz gibi inanılmaz taklit yetenekleri var, yani duydukları her şeyi tekrar edebiliyorlar, diye devam etti Duru.

Eren Tüylü'nün söylediklerini tekrarladı:

— **Gece, kuyu, su, damla, insanlar, köle... Demek ki bu gece kuyudaki suya bir şey damlatacaklar. Ve belki de bu sudan içen insanları köleleştirecekler!**

Çocuklar bir an dehşete kapıldılar. Hemen bir şeyler yapmaları gerekiyordu.

— Ne yapıp edip onlara engel olmalıyız, diye düşündüler ve hemen bir plan yapıp uygulamaya başladılar.

Hava kararmak üzereydi. Köyde elektrik olmadığı için yanlarına el fenerlerini de alarak yola koyuldular. Tabii çekirgesavarı üzerlerine sıkmayı da ihmal etmediler.

Köyün girişine geldiklerinde doktorların köyde olduklarından eminlerdi.

Eren hemen planı anlattı:

— Yağız sen, Duru ve Ecrin ile birlikte burada gözlem için kal. Biz de Hamdi ile minibüsü kolaçan edip şu ilacı bulmaya çalışalım.

— Keşke cep telefonlarımız burada çekseydi, diye iç geçirdi Yağız. Haberleşmemiz daha kolay olurdu.

Eren arkadaşlarına gülümsedi:

— Tüylü ne güne duruyor dostum, dedi. Eğer esrarengiz bir durum olursa o aramızda haberci olur.

Kızlar ve Yağız:

— Anlaşıldı kaptan, deyip güldüler.

Eren ve Hamdi ise minibüse doğru ilerlemeye başladılar. Bu kez cingözü kullanamıyorlardı çünkü cingöz sadece güneş ışığında çalışıyordu. Mecbur minibüsün içine girip arama yapacaklardı.

Koşar adım arabaya yaklaştılar. Doktorlar bu kez tedbirli davranıp arabanın tavanındaki camı kilitlemişlerdi.

Çocuklar ne yapacaklarını düşünürlerken kapıları kontrol edip şanslarını denemeye karar verdiler.

Gerçekten şanslılardı çünkü kapılardan birinin kilidi bozulmuştu ve doktorların bundan haberi yoktu. Eren kapıyı açtı:

— **Dostum sen burada bekle ikimizin içeri girmesi tehlikeli olabilir. Doktorların yaklaşacağını fark ederseniz beni kurtarmaya çalışmayın. Hemen dayıma gidin ve yardım isteyin.**

Hamdi üzüntüyle başını salladı ve beklemeye başladı. Eren ise minibüsün içini aramaya başlamıştı bile. Ve nihayet onca eşya arasında eline bir şişe geçti:

— Evet evet aradığımız şey sanırım bu, dedi ve hızla minibüsten çıktı.

Tam o sırada adamlar yaklaşmış olacak ki Tüylü havada kanat çırpmaya başladı.

Tüylü'yü fark eden Eren, Hamdi'ye baktı:

— Dostum hemen kızları ve Yağız'ı alıp köye dönmeliyiz, dedi ve elindeki şişeyi çantasına attıktan sonra koşmaya başladı.

Beş çocuk ve bir papağan hızla köye doğru ilerlerken doktorlar durumu fark ettiler ve çocukların peşine düştüler.

Hem peşlerinden koşuyorlar hem de öfkeyle bağırıyorlardı.

Ecrin küçük olduğu için diğerlerinden daha hızlı koşuyordu. Eren bu durumu bildiği için şişeyi ona uzattı:

— **Bir an önce köye dön ve olan biteni dayıma anlat,** dedi.

Ecrin şişeyi alıp olabildiğince hızlı bir şekilde koşmaya başladı. Diğer çocuklar da arkasından koşuyorlar, doktorlar ise onlara yetişmek için ellerinden geleni yapıyorlardı.

En önde Yağız, arkada Duru ve Eren, en arkada ise kilolarından dolayı ağır hareket eden Hamdi koşuyordu. Doktorlar çocuklara öyle yaklaşmışlardı ki tek bir hamlede Hamdi'yi yakalayabiliyorlardı.

Ve öyle de oldu.

Doktorlardan biri tek seferde kolunu uzattı ve Hamdi'nin tişörtünden yakaladı. Eren Hamdi'nin yakalandığını fark edince arkadaşını yalnız bırakmamak için durdu. Yağız ve Duru'ya seslendi:

— **Siz hiç durmadan devam edin,
biz bir şekilde kurtuluruz!**

Arkadaşlarını üzmemek için öyle söylemişti ama nasıl kurtulacakları hakkında en ufak bir fikri yoktu. Hayatında ilk defa kendini bu kadar çaresiz hissetmişti. Şimdi doktorlardan biri Hamdi'yi, diğeri ise Eren'i sıkı sıkı tutuyordu.

Eren ve Hamdi nasıl kurtulacaklarını harıl harıl düşünürlerken birdenbire ortalığı yüzlerce çekirge sardı. Tam bir çekirge istilası başladı. Neye uğradıklarını şaşırان doktorlar çekirgelerden kurtulmak için istemsiz bir şekilde ellerini kaldırıncı çocuklar da özgür kaldı.

Üzerlerinde çekirgesavar olduğu için çekirge istilasından etkilenmediler ve hızla koşarak doktorlardan uzaklaştılar.

Doktorlar çekirgelerle mücadele etmeye çalışırken Selim Bey, arkadaşları ve çocuklar yanlarına geldi. Selim Bey ve arkadaşları aceleyle doktorları alaşağı edip ellerini bağladılar.

Onlar da çekirgesavar kullandıkları için istilâdan etkilenmemişlerdi. Doktorlar etkisiz hâle gelince Selim Bey çocuklara sarıldı:

— İyi misiniz çocuklar, dedi ve ekledi. Büyük bir iş başardınız. **Biraz sonra güvenlik görevlileri gelecek ve onları götürcekler.** Öğrendiğim bilgilere göre insanlara zarar vermek isteyen kötü niyetli bu adamlar, aslında doktor da değilmiş. Uzun süredir kırmızı bültenle aranan bu sahtekârlar, yaptıkları özel karışımı kuyuya boşaltacaklar ve böylece kuyudaki sudan içenleri kendilerine bağımlı hâle getirip onları köle olarak kullanacaklardı.

Çocuklar duyduklarına inanamadılar ve merakla sordular:

— **Peki bu adamlar bizim Tüylü'yü neden kaçırdılar?**

Selim Bey Tüylü'nün başını okşadı:

— Çünkü tıpkı insanlar gibi papağanları da köle yapmak istiyorlar. Papağan çetesi adı altında bir çete kurmuşlar ve özellikle Tüylü gibi Afrika papağanlarını yasal olmayan yollarla avlayıp eğitiyorlar. Bu sayede devlet büyüklerinin ve iş adamlarının yakınlarına bu hayvanları salarak istihbarat bilgisi alıyorlarmış. Ve bu bilgileri çok yüksek paralar karşılığında dış ülkelere satıyorlarmış.

Selim Bey'in anlattıklarını dinleyen Ecrin öfkeyle yumruğunu sıktı:

— **Demek Tüylü'yü de bu işlere bulaştıracaklardı ha!**

Eren kardeşinin yanağını okşadı:

— Neyse ki Tüylü'yü onların eline bırakmadık, dedi sakince.

Çok geçmeden köye giriş yapan güvenlik görevlileri yerde bağlı yatan iki adamı tutuklayıp başkent Encemine'ye götürmek için araçlara aldılar. Ve çocuklara bu kahramanlıkları için teşekkür edip oradan ayrıldılar.

Suulların köyden ayrılmasıyla derin bir nefes alan çocuklar köylülerin teŖekkrleri eŖlięinde kamıŖ eve döndüler.

Köylüler ocukların bu yaptığı iyiliğe karŖılık onlara hediyelerle teŖekkr etmek istiyordu. Bunun için de tabak tabak yemek ve ufak tefek hediyelerle kapılarını çalıyorlardı. Elbette bu duruma en çok Hamdi sevinmiŖti. Yemekleri midesine indirirken keyfine diyecek yoktu.

Çocuklar gün boyu çok yorulmuŖlardı ve ertesesi sabah aılıŖ için erkenden kalkacaklardı. Kısa bir durum değerlendirmesi yaptıktan sonra hemen yataklarına uzanıp uykuya daldılar.

Ertesi sabah Muhammet onları uyandırmaya geldiğinde elinde kahvaltılık yiyecekler getirmiŖti:

— **Günaydın! Siz var kahvaltı yapmak, sonra aılıŖa katılmak.**

Çocuklar Muhammet'e teŖekkr edip hemen kahvaltılarını yaptılar. Kuyuya vardıklarında köylüler toplanmıŖ aılıŖı bekliyorlardı.

Önce Selim Bey açılış konuşmasını yaptı. Konuşmanın sonunda çocuklara teşekkür etmeyi de unutmadı.

Ardından güzel dualar eşliğinde tulumbadan su çektiler. Elllerinde kaplarla bekleyen köylüler pırıl pırıl akan suyu görünce gözyaşlarını tutamayıp sevinç çılgınlıkları attılar. Çocuklar bu anı yaşadıkları için öylesine mutluydular ki!

— **İŞTE MUTLULUK BU,** dedi Eren büyük bir keyifle.

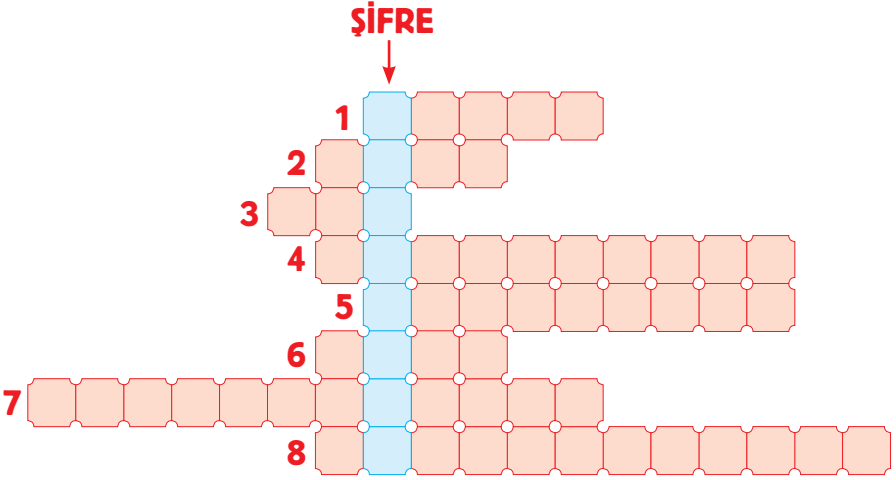
Hamdi de coşkuyla atıldı:

— **Şu hayatta yemekten daha büyük mutluluklar da varmış,** dedi.

Hepsi Hamdi'ye kahkahalarla güldü. Köylülerin suya kavuşmasını mutlulukla izleyen çocukların o an aklından aynı şey geçiyordu:

“Bir sonraki maceraları acaba ne olacaktı?”

Bulmacayı okuduğunuz hikâyeye göre çözünüz.
Renkli kutucuklardaki şifreyi bulunuz.

1. Eren ve Ecrin'in dayısı
2. Üzerine çekirge konan kahramanımız
3. Tüylü'nün cinsi
4. Hamdi'nin özel yeteneği
5. Hamdi'nin korkusu
6. Doktorların şişe içindeki karışımı dökcekleri yer
7. Eren'in icatlarından biri
8. Güvenlik görevlileri yerde yatana adamları ne yaptılar?

HİKÂYEMİZ

Konu:

.....
.....
.....

Ana Fikir:

.....
.....
.....

Karakterler:

.....
.....
.....

Olaylar:

.....
.....
.....

Yeni Kelimeler:

.....
.....
.....

Yer ve Zaman:

.....
.....
.....